

Arrest

nr. 234 720 van 31 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 april 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 augustus 2009 dienden verzoekers een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 december 2009 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing stelden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

- 1.3. Bij arrest nr. 41 504 van 9 april 2010 weigerde ook de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.
- 1.4. Bij aangetekend schrijven van 20 april 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.
- 1.5. Op 18 augustus 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk wordt verklaard.
- 1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 20 april 2011 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing werd door verzoekers een beroep ingediend bij de Raad.
- 1.7. Op 3 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.8. Bij aangetekend schrijven van 11 juli 2011 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.
- 1.9. Op 16 augustus 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers' tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk wordt verklaard.
- 1.10. Op 13 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de tweede aanvraag van verzoekers om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing werd door verzoekers een beroep ingediend bij de Raad.
- 1.11. Op 13 juli 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.12. Op 2 augustus 2012 dienden verzoekers een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.
- 1.13. Bij aangetekend schrijven van 5 september 2012 dienden verzoekers een derde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.
- 1.14. Op 11 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers' derde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.15. Bij aangetekend schrijven van 8 november 2012 dienden verzoekers een vierde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.
- 1.16. Op 3 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers' vierde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing werd door verzoekers een beroep ingediend bij de Raad.
- 1.17. Op 26 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, onontvankelijk wordt verklaard.

1.18. Op 26 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.19. Bij aangetekend schrijven van 10 juli 2013 dienden verzoekers een vijfde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.20. Op 20 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers' vijfde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing werd door verzoekers een beroep ingediend bij de Raad.

1.21. Op 20 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekers eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Tegen deze beslissingen werd door verzoekers een beroep ingediend bij de Raad.

1.22. Op 4 november 2013 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.23. Op 1 april 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.24. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 1 april 2014 ten aanzien van beide verzoekers tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekster op 9 juni 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan mevrouw :

naam : [H.]

voornaam : [D.]

[...]

nationaliteit : Kosovo

+ kinderen :

[Z. S.], [...]

[Z. A.], [...]

[Z. S.], [...]

[Z. S.], [...]

[Z. S.], [...]

[Z. M.], [...]

[Z. S.], [...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 01.04.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: De betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.09.2013"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 9 juni 2017 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

"Aan de heer:

naam : [Z.]

voornaam : [S.]

[...]

nationaliteit : Kosovo

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 01.04.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: De betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.09.2013"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.25. Bij arrest met nr. 158 817 van 17 december 2015 werd het beroep ingediend tegen de beslissing van 3 juni 2013 waarbij de vierde aanvraag van verzoekers om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, verworpen.

1.26. Bij arrest met nr. 158 844 van 17 december 2015 werd het beroep ingediend tegen de beslissingen tot het opleggen van inreisverboden vernietigd en werd het beroep gericht tegen de beslissing waarbij verzoekers' vijfde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en tegen de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten van 20 augustus 2013 verworpen.

1.27. Bij arrest met nr. 172 315 van 26 juli 2016 werd het beroep ingediend tegen de beslissing van 13 juni 2012 waarbij verzoekers' aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard, verworpen.

1.28. Op 24 mei 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij verzoekers tweede aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, zonder voorwerp wordt verklaard.

1.29. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 24 mei 2017 eveneens ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.30. Bij arrest met nr. 229 734 van 3 december 2019 werd het beroep ingediend tegen de beslissing van 20 april 2011 waarbij verzoekers' aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard verworpen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Ze verschaffen de volgende toelichting:

“Bij het nemen van het inreisverbod werd door verwerende partij zonder enige motivering daaromtrent de maximumtermijn van 3 jaar opgelegd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11, § 1 eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vw.).

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid Vw. luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat een inreisverbod wordt voorzien omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Noch in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier is enige afweging of onderzoek terug te vinden dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekers, niettegenstaande verzoekers in hun diverse verzoekschriften om medische redenen hebben uitvoerig uiteengezet waarom zij niet (zelfs niet tijdelijk) kunnen terugkeren naar hun land van herkomst (zij verwezen naast de gebrekkige kwaliteit van de medische zorgen, ook naar het tekort aan financiële middelen en de onmogelijkheid om aldaar op korte termijn te kunnen werken).

Dit klemt des te meer daar de Raad voor Vreemdelingenzaken in arrest nr. 158 844 van 17.12.2015 aangaande de eerdere beslissingen tot inreisverbod dd. 20.08.2013 voor verzoekers tot hetzelfde besluit komt:

'De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissingen niet heeft toegelicht op basis van welke overwegingen hij besloot tot het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar die is bepaald in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij moet worden geduid dat het verplicht opleggen van een inreisverbod niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in de regel vereist.

(...)

Door toe te lichten dat het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden toont verweerder ook niet aan dat hij in de bestreden beslissing heeft uiteengezet op basis van welke overwegingen hij in voorliggende zaak opteerde voor de wettelijke maximumduur van drie jaar die in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is bepaald.

Nu verweerder in gebreke bleef de duur van de termijn van het opgelegde inreisverbod te verantwoorden kunnen verzoekende partij worden gevolgd in hun standpunt dat de motivering van de bestreden beslissing te wensen overlaat en de bestreden inreisverboden het redelijkheidsbeginsel schenden nu men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. (...)'

Aangezien de gemachtigde in onderhavige zaak opnie[u]w een inreisverbod heeft opgelegd voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld (zie ook arrest RvV nr. 92 111 van 27 november 2012).

Aldus is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

"De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 3 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen verder niet worden aangenomen. De verwerende partij wijst erop dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet.

Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van drie jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering dd. 05.09.2013 niet werd uitgevoerd en aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan werd. Verzoekende partij heeft nog geen enkele stap ondernomen teneinde het land te verlaten en vertoont ook geenszins de intentie hiertoe.

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zouden zijn gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij.

Er staat in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd waarom de termijn van twee jaar in casu werd opgelegd :

“In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: de betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.09.2013.”

Waar verzoekende partij verder meent dat de duur van het inreisverbod niet werd gemotiveerd, laat verweerder gelden dat verzoekende partij kennelijk voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoekende partij geeft ook geenszins aan met welke elementen er geen rekening zou zijn gehouden en betwist de concrete motieven van de bestreden beslissing niet.

Deze motivering is overigens in overeenstemming met Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin wordt gestipuleerd: “(...) De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandig heden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.”

Dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris wordt verwezen naar het feit dat er sprake is van een niet uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten, is dan ook wel degelijk een relevante factor bij de beoordeling van de termijn van het inreisverbod. De motivering van de bestreden beslissing is conform aan de ratio van de Europese wetgever.

Verzoekende partij gaat ook niet in op deze concrete motieven, die zij geheel onbesproken laat.

Geheel ten overvloede laat verweerder nog gelden dat uit voormeld artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gehouden is om, bij het uitvaardigen van een inreisverbod, telkens uitdrukkelijk te motiveren nopens de termijn van het opgelegde inreisverbod. Verweerder benadrukt dat de termijn van drie jaar wettelijk is voorzien, terwijl de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk zou zijn.

Zie ook:

“Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat ‘niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan’, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.” (RvV nr.105.706 van 19 november 2012)

En:

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen

gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (RvV nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

De verzoekende partij, die zich beperkt tot een theoretisch betoog, slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onredelijk of onzorgvuldig zou zijn genomen.

Zie ook:

“De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.” (RvV nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

De verzoekende partij is niet ernstig waar zij laat uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op quasi automatische wijze zou besloten hebben tot een duur van drie jaar voor het inreisverbod.

Volledigheidshalve laat verweerder gelden dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in onderhavig geval allerm minst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, [...])

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., [...])

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.”

3.3. De Raad stelt vast dat in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is bepaald dat indien verweerder een vreemdeling een inreisverbod oplegt hij, wat betreft de duur ervan, rekening dient te houden met de *“specifieke omstandigheden van elk geval”*. Uit het aan de Raad overgemaakte administratief dossier kan niet worden afgeleid dat verweerder bij het nemen van de in voorliggende zaak bestreden beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod effectief de specifieke omstandigheden die verzoekers' situatie kenmerken in aanmerking heeft genomen. Ook uit de motivering van de bestreden beslissingen zelf blijkt niet dat dat een dergelijk onderzoek gebeurde. Verweerder heeft zich immers beperkt tot de verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en het feit dat beide verzoekers geen gevolg gaven aan een hen eerder betekend bevel om het grondgebied te verlaten. Hieruit blijkt dat verweerder vaststelde dat er een reden bestond om over te gaan tot de afgifte van inreisverboden, doch niet dat hij bij de duur van de inreisverboden bepaalde op basis van de specifieke omstandigheden van het geval.

De overweging 14 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) waarnaar verweerder verwijst kan geen afbreuk doen aan artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is bepaald dat indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd er weliswaar een inreisverbod met een geldigheidsduur van maximaal drie jaar kan worden opgelegd (artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet), doch dat de precieze duur van het inreisverbod dient te worden bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval (artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen stellen dat de loutere vaststelling dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten volstaat om een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar op te leggen en dat geen verder onderzoek is vereist om na te gaan of specifieke omstandigheden een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur kunnen verantwoorden. Een dergelijke interpretatie zou de bepaling van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet namelijk zinledig maken. Ook de Raad van State gaf reeds aan dat de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd een reden is om een inreisverbod op te leggen, maar dat uit deze vaststelling niet kan worden afgeleid dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening werd gehouden met wat is bepaald in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 22 maart 2016, nr. 234.225). Verweerder kan dan ook niet nuttig verwijzen naar andersluidende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verweerder houdt ook onterecht voor dat verzoekers geenszins aangeven met welke elementen er geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen en dat er geen concrete grieven zijn om aan te tonen dat inreisverboden met een geldigheidsduur van drie jaar onredelijk zijn. Verzoekers hebben in hun verzoekschrift immers onder meer verwezen naar de medische problemen waarmee zij worden geconfronteerd en de gebrekkige kwaliteit van de medische zorgen in hun land van herkomst. Hierbij moet worden geduïd dat de bestreden beslissingen verzoekers verhinderen om, zelfs indien een bepaalde medische zorg in hun land van herkomst bestaat en toegankelijk is, legaal naar bepaalde landen te reizen voor medische consultaties of specifieke zorgen. Verweerdere bewering dat verzoekers geen concrete grieven aanhalen om aan te tonen dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar onredelijk zou zijn laat de Raad daarnaast hoe dan ook niet toe te concluderen dat hij de bestreden beslissing deugdelijk heeft voorbereid en dat hij rekening heeft gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De bemerking van verweerder dat hij verplicht was om beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod te nemen leidt evenmin tot de conclusie hij de verplichting die is opgenomen in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet respecteerde.

Verzoekers kunnen worden gevolgd in hun standpunt dat niet blijkt dat verweerder enig onderzoek heeft gedaan omtrent de specifieke omstandigheden die hun situatie kenmerken bij het bepalen van de duur van de inreisverboden en dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid inzake de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 april 2014 tot het opleggen van een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK